

6 octombrie - 12 octombrie

Cauzele discordiei

Textul de memorat: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; și știința sfinților este priceperea.”
(Proverbele 9:10)

Profeții din Vechiul Testament i-au chemat în repetate rânduri pe israeliți să asculte de cerințele lui Dumnezeu. Neascultarea și nepăsarea aveau să conducă la apostazie și discordie. Ascultarea de legile lui Dumnezeu avea menirea să-i protejeze de consecințele naturale ale păcatului și să-i sfințească în mijlocul multelor popoare străine. Respectarea voinței divine urma să dea naștere la armonie între ei și să le întărească decizia de a se opune pătrunderii printre ei a practicilor păgâne și rele de închinare. Dorința lui Dumnezeu a fost ca poporul Lui să fie sfânt și să fie o mărturie pentru popoarele învecinate.

După ce au fost eliberați din Egipt, Moise le-a spus evreilor: „Iată, v-am învățat legi și porunci, cum mi-a poruncit Domnul, Dumnezeul meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți, căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: «Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput»” (Deuteronomul 4:5,6).

Dacă ar fi rămas credincios, Israel ar fi fost mult binecuvântat și ar fi fost, la rândul lui, o binecuvântare pentru alții. Însă necredințioșia avea să genereze o serie întreagă de probleme, printre care și discordia.

Duminică, 7 octombrie – „Întoarce-te, necredincioasă Israel”

Israelii din vechime au oscilat continuu între neascultare și anarhie, pe de o parte, și întoarcere la Dumnezeu și ascultare, pe de altă parte. Acest tipar se regăsește pe tot parcursul istoriei lor. Când respectau voința Domnului, erau binecuvântați cu pace și cu viață. Când nu ascultau și făceau ce voiau ei, viața lor era nefericită, marcată de războaie și conflicte. Dumnezeu i-a avertizat cu privire la consecințe încă dinainte de intrarea lor în Canaan și le-a arătat cum să le evite.

1. De care binecuvântări aveau să se bucure israeliții dacă aveau să asculte de voința lui Dumnezeu? Deuteronomul 28:1-14

2. Ce lecție găsim pentru noi în apelul lui Dumnezeu ca Israel să se pocăiască și să se întoarcă la El? Ce învățăm despre dragostea și răbdarea Sa? Ieremia 3:12-18

Dumnezeu Și-a păstrat dragostea, îndurarea și generozitatea față de copiii Săi, în ciuda răzvrătirii, dezbinării și idolatriei lor. El îi cheamă fără încetare să se întoarcă la El și să se pocăiască de nelegiuirea lor. Și le promite iar și iar refacere și speranță pentru viitor.

Prorocul a rostit cuvintele acestea într-o perioadă de mare neglijare a Cuvântului lui Dumnezeu. în ciuda reformelor începute de Iosia, israeliții, în majoritatea lor, nu simțeau nevoia spirituală de a fi ascultători de Dumnezeu. Păcatele lor, idolatria și viața lor egoistă îi duseseră la dezastru în plan spiritual și politic. Cu cât se îndepărtau mai mult de voia lui Dumnezeu, cu atât mai sumbru le era viitorul. Dar, prin Ieremia, Dumnezeu i-a chemat să se întoarcă. Le pregătise un viitor frumos și dorea să le redea prosperitatea, unitatea și sănătatea. Aceasta însă doar dacă aveau să trăiască prin credință și să facă dovada credinței lor.

Cum a fost viața ta când ai ascultat de Dumnezeu și cum a fost când nu ai ascultat de El?

Luni, 8 octombrie – „Fiecare făcea ce-i plăcea”

3. Ce probleme au apărut în poporul lui Dumnezeu? Judecătorii 17:6; Judecătorii 21:25;

Nu există rețetă mai bună pentru divizare și dezbinare în poporul lui Dumnezeu! Unitatea israeliților trebuia să se întemeieze pe ascultarea fermă de Domnul, cu care intraseră în legământ solemn. Ei au ales totuși să facă ce le plăcea - sub influența popoarelor învecinate - și au apucat pe calea sigură către dezastru. Noi toți suntem ființe căzute și, dacă ne lăsăm în voia ideilor noastre și a înclinațiilor inimii, ne îndepărtăm de la calea Domnului.

4. Care era starea spirituală și socială a lui Israel în timpul judecătorilor? Judecătorii 2:11-13; Judecătorii 3:5-7

„Prin Moise, Domnul pusese înaintea poporului urmările necredincioșiei. Refuzând să păstreze legământul Său, ei aveau să se despartă de viața lui Dumnezeu și binecuvântarea Sa nu mai putea veni asupra lor. Uneori, aceste avertizări au fost luate în seamă și, ca urmare, binecuvântări bogate s-au revărsat peste națiunea iudaică și, prin ea, peste popoarele înconjurătoare. Dar, cel mai adesea în istoria lor, ei L-au uitat pe Dumnezeu și au pierdut din vedere înaltul privilegiu de a fi reprezentanții Săi. L-au jefuit de slujirea pe care le-o cerea și i-au lipsit și pe semenii lor de îndrumarea religioasă și de un exemplu sfânt. Ei doreau să-și însușească roadele viei peste care fuseseră puși ispravnici. Din cauza lăcomiei și a poftelor lor, au ajuns să fie disprețuiți chiar și de păgâni. În felul acesta, neamurilor li s-a dat prilejul să interpreteze greșit caracterul lui Dumnezeu și legile Sale.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 12

Ce impact are biserica noastră asupra celor din jur? Ce calități ale adventiștilor îi impresionează pe oameni? Ce defecte îi descurajează?

Marti, 9 octombrie – Divizarea națiunii

Apostazia poporului lui Dumnezeu și consecințele ei cumplite nu au apărut peste noapte, ci în urma unor decizii greșite luate de-a lungul mai multor secole.

5. Citește istoria regelui Roboam. Care au fost cauzele divizării națiunii? 1 Împărați 12:1-16

„Dacă ar fi înțeles voința divină cu privire la Israel, Roboam și sfătuitoarii lui lipsiți de experiență ar fi ținut seama de cererea poporului pentru reforme hotărâte în administrare. (...) Hotărârea de a menține și de a spori apăsarea din timpul domniei lui Solomon era în conflict direct cu planul lui Dumnezeu pentru Israel și i-a dat poporului motive serioase să se îndoiască de sinceritatea lor. În această încercare neînțeleaptă și neîndurătoare de a exercita puterea, împăratul și sfătuitoarii aleși de el și-au manifestat mândria pentru poziția și autoritatea lor.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 64

Istoria lui Roboam și a deciziei lui pripite și neînțelepte de a-i supune pe israeliți la muncă forțată constituie un eveniment trist din istoria lui Israel. Regele s-a consultat cu două grupuri de sfetnici, dar a ales să urmeze sfatul tinerilor de seama lui, lipsiți de experiență, și astfel a adus nenorocirea asupra împărăției pe care tatăl lui, Solomon, și bunicul lui, David, o clădiseră vreme de optzeci de ani. Sfatul ca împăratul să imite majoritatea și să se declare mai dur decât tatăl lui nu a fost bun. În final, Roboam s-a dovedit a fi un tiran și un om nedemn de loialitatea poporului său. Așa a apărut în poporul lui Dumnezeu o divizare care nu ar fi trebuit să existe niciodată și care n-a fost niciodată plănuită de Domnul.

6. Ce ne spun textele următoare despre nevoia noastră de înțelepciune? Unde se găsește sursa adevăratei înțelepciuni? Proverbele 4:1-9; Proverbele 9:10; Iacov 1:5

Miercuri, 10 octombrie – Schisma din Corint

Din nefericire, problema dezbinării în poporul lui Dumnezeu nu a dispărut nici în perioada Noului Testament. Primele patru capitole din 1 Corinteni constituie un apel la unitate. În timp ce se afla în Efes, Pavel a aflat că în biserica din Corint apăruseră dezbinări între membri. Și își începe scrisoarea către ei cu o lungă chemare de a rămâne uniți și de a evita schisma. El este îngrijorat de această situație și le oferă sfaturi inspirate pentru a o remedia.

7. Care era cauza probabilă a dezbinării, a divizării și a certurilor dintre corinteni? 1 Corinteni 1:10-17

Soluția lui Pavel la această situație a fost să le aducă aminte că ei erau creștini și că, de aceea, trebuiau să fie uniți „într-un gând și o simțire”. Dorința sa era ca disensiunea aceasta, indiferent de cauza ei, să înceteze.

El le-a reamintit corintenilor că datoria creștinilor era să calce pe urmele lui Hristos, nu ale oamenilor, oricât de talentați, de înzestrați și cu chemare ar fi fost aceștia. El a clarificat faptul că împărțirea în „partide” nu era voia lui Hristos. Și a afirmat că unitatea creștină îl are în centru pe Hristos și jertfa Sa pe cruce.

Unitatea creștină își are drept sursă adevărul descoperit de Isus Hristos și de răstignirea Sa și nu de vreun mentor, predicator sau conducător, oricât de merituos ar fi acesta. Noi toți suntem egali în fața crucii. Noi ne botezăm în Isus, singurul capabil să ne curățească de păcat. Totuși noi trebuie să urmărim în mod practic unitatea și să o păstrăm.

Pentru noi, ca adventiști de ziua a șaptea, aceasta înseamnă că unitatea credinței și a misiunii nu este garantată pentru totdeauna. Dezbinările și certurile o pot submina dacă nu păstrăm relația cu Hristos.

Cum putem evita pericolele amintite de Pavel aici? De ce trebuie să fim mereu atenți să nu ajungem mai loiali unui om decât lui Hristos?

Joi, 11 octombrie – „Se vor vâri între voi lupi răpitori”

8. Cu privire la ce i-a avertizat Pavel pe prezbiterii bisericii din Efes? Ce trebuiau să facă ei pentru ca lucrurile acestea să nu se întâmple? Faptele 20:25-31

În lucrarea sa, Pavel a avut parte adesea de împotriviri și era conștient că nu avea să le fie ușor credincioșilor să păstreze puritatea Evangheliei lui Isus Hristos. În cuvântul de rămas-bun adresat prezbiterilor din Efes, el a preluat analogia cu străjerul, din Ezechiel 33:1-6, pentru a le transmite ideea că erau răspunzători pentru păstrarea Evangheliei. Datoria lor era să păstorească atent biserica.

Expresia „lupi răpitori” folosită cu referire la învățătorii mincinoși (Faptele 20:29) ne trimite cu gândul la avertizarea similară dată de Isus că învățătorii falși aveau să se îmbrace în haine de oi (Matei 7:15). Și, într-adevăr, la scurt timp după această avertizare a apostolului, învățătorii mincinoși au venit și au atacat bisericile înființate de el în Asia. În Efeseni 5:6-14 și Coloseni 2:8, găsim câteva avertizări ale sale pentru bisericile din Asia Mică, iar în 2 Timotei, apostolul îi atrage atenția lui Timotei, cel care răspundea de biserica din Efes, asupra ereziilor din biserică și asupra lipsei de evlavie a oamenilor din zilele din urmă.

9. Cum îl sfătuiește Pavel pe Timotei să-i combată pe învățătorii mincinoși și să păstreze unitatea bisericii? 2 Timotei 2:14-19; 3:12-17

Antidotul pentru disputele și speculațiile inutile îl constituie înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu și prezentarea lui corectă. Doar adevărul conduce la temere de Dumnezeu și la armonie între credincioși. Ereziile rod biserica Sa ca o cangrenă și, de aceea, Timotei a fost sfătuit să le evite și să-i îndemne pe credincioși să le evite la rândul lor.

Cum se poate proteja biserica de cei care dezbină prin învățături greșite?

Vineri, 12 octombrie – Un gând de încheiere

„Domnul dorește ca slujitorii Săi aleși să învețe cum să se unească într-un efort armonios. Unora ar putea să li se pară că deosebirea dintre darurile lor și cele ale unui colaborator este prea mare pentru a le îngădui să se unească într-o lucrare armonioasă, dar, dacă își aduc aminte că există o varietate de mentalități care trebuie să fie abordate și că unii vor respinge adevărul când este prezentat de un lucrător, dar își vor deschide inima față de adevărul lui Dumnezeu când este prezentat de un alt lucrător într-o manieră diferită, atunci se vor strădui să colaboreze în unitate. Toate talentele lor, oricât de diverse, pot fi sub controlul aceluiași Duh Sfânt. În fiecare cuvânt și în fiecare faptă se vor da pe față bunătatea și iubirea și, când fiecare lucrător își va ocupa cu credincioșie locul rânduit, rugăciunea lui Hristos pentru unitatea urmașilor Săi va primi răspuns, iar lumea va ști că ei sunt ucenicii Săi.” - Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, ed. 2004, p. 359

Pentru studiu suplimentar: *Profeți și regi*, cap. 6, „Ruperea împărăției”; *Faptele apostolilor*, cap. 29, „Solie de avertizare și îndemn”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Apocalipsa 8-14

1. Ce nu pot să facă idoli la care se închină oamenii nepocăiți?
2. Când se va sfârși taina lui Dumnezeu?
3. Ce anume știe Diavolul, de când a fost aruncat pe pământ?
4. Ce anume nu poate învăța nimeni, cu excepția celor o sută patruzeci și patru de mii?

Istoria mântuirii, capitolul 33

5. Ce efect a avut cuvântarea de apărare a lui Petru asupra preoților, conducătorilor și poporului?